

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **B.K.syn centrum s.r.o.**, IČO 25453688
sídlem Jahodová 161, 403 40 Ústí nad Labem – Božtěšice
zastoupený Mgr. Martinem Štuksou, advokátem
sídlem Kaplická 1037/12, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**
sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. 66/2017-150-STK3/4

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, ze dne 19. 7. 2017, č. j. 66/2017-150-STK3/4, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 8. 2016, č. j. 2836/DS/2016, JID 106805/KUUK, se pro vadu řízení **zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. 66/2017-150-STK3/4, kterým bylo zamítnuto jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 8. 2016, č. j. 2836/DS/2016, JID 106805/KUUK, kterým byla na základě § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o podmínkách provozu“) zamítnuta jeho žádost o rozšíření kapacity stanice technické kontroly č. 35.23 o dvě kontrolní linky pro silniční motorová a přípojná vozidla kategorií L, M₁, N₁, O₁ a O₂ (osobní automobily) a jednu kontrolní linku vozidel M₂, N₂, M₃, N₃, O₃, O₄ a T (nákladní automobily). Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal nedostatek napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný ztotožnil s nesprávným výpočtem správního orgánu I. stupně ohledně potřebné roční kapacity, a tedy závěrem ohledně překročení kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu, ačkoliv správní orgán I. stupně ani žalovaný nevycházeli při svém rozhodování z aktuálních údajů v centrálním registru vozidel. Správní orgán I. stupně vycházel z údajů z centrálního registru vozidel k 1. 1. 2016, což byla data v době rozhodování žalovaného neaktuální, která neposkytovala řádný podklad pro rozhodnutí. S ohledem na znění přílohy č. 19 vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel (dále jen „vyhláška“), podle které se podklady pro výpočet stanoví z centrálního registru vozidel a informačního systému stanic technické kontroly vždy k 1. 1. a 1. 7. každého roku z dat za předchozí kalendářní rok, se žalobce domníval, že správní orgán I. stupně měl rozhodovat podle údajů rozhodných v době vydání svého rozhodnutí, tj. ke dni 2. 8. 2016, a tudíž neměl vycházet z údajů k 1. 1. 2016. Rozhodnutí správních orgánů proto považoval za nezákonná pro jejich rozpor s vyhláškou.
3. Další pochybení žalovaného podle žalobce spočívalo v tom, že potvrdil nesprávné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který ve výroku svého rozhodnutí uvedl pokrytí správního obvodu Ústeckého kraje, avšak z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývalo, že údaje z centrálního registru vozidel se týkaly správního obvodu okresu Ústí nad Labem, nikoliv Ústeckého kraje. Z přílohy č. 19 vyhlášky vyplývá, že při stanovení kapacitní potřeby správního obvodu se vychází z počtu vozidel evidovaných v tomto správním obvodu. Nebylo proto logicky možné, aby správní orgány vycházely z údajů týkajících se správního obvodu okresu Ústí nad Labem a činily z těchto údajů závěry ohledně kapacitní potřeby správního obvodu Ústeckého kraje.
4. Správní orgány obou stupňů ohledně překročení kapacitní potřeby prohlídek odkázaly na § 16a vyhlášky k provedení § 54 odst. 6 zákona o podmínkách provozu. Ustanovení § 16a vyhlášky však bylo s účinností od 31. 7. 2017 zrušeno, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 7. 2017, tedy v den vydání novelizace vyhlášky. Ustanovení § 16a odst. 1 vyhlášky určovalo z hlediska výsledku posouzení, že nesmí dojít k překročení kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje, v němž má být uvažovaná STK provozována, o více než 20 %. Uvedená hranice pro kapacitní potřebu technických prohlídek v současné době tedy dána není. Popsaný způsob rozhodování se žalobci jeví jako problematický, neboť vyhlášku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 228/2017 Sb., která novelizuje vyhlášku, vydalo právě Ministerstvo dopravy. Žalobce dodal, že odvolací řízení pak trvalo téměř jeden rok a správní orgány obou stupňů se v rámci svého rozhodování drží striktně pořadí podaných žádostí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Měl za to, že výpočty provedené správním orgánem I. stupně byly plně v souladu s § 54 zákona o podmínkách provozu, resp. přílohou č. 19 vyhlášky. K namítanému pochybení spočívajícímu v rozporu výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně odcitoval § 54 zákona o podmínkách provozu. Poukázal na to, že zákon č. 63/2017 Sb., kterým se měnil zákon o podmínkách provozu, stanovil v bodě 1 čl. II přechodných ustanovení, že *řízení o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Zákon nabyl účinnosti dne 1. 6. 2017.

Ústní jednání soudu

6. Při jednání soudu konaném dne 9. 9. 2020 právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl, aby jí soud vyhověl. Nově poukázal na vadu napadeného rozhodnutí, které neobsahovalo datum vyhotovení.
7. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby. K dotazu soudu uvedla, že ve věci bylo rozhodováno jak podle § 16a odst. 1, tak podle § 16a odst. 2 písm. a) vyhlášky v účinném znění.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a to z důvodu vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti vydaných správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
10. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, když jde o vadu rozhodnutí, ke které musí přihlídnout i nad rámec žalobních námitek. K samotnému meritornímu přezkumu totiž může soud přistoupit pouze v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku rozhodnutí správního orgánu. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení řádně formulovat své výhrady proti rozhodnutí správního orgánu (tzv. žalobní body). Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoli pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

11. K vadě řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud uvádí, že její podstata spočívá v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
12. S nepřezkoumatelností úzce souvisí otázka aplikovatelné právní úpravy. Soud se proto musel zabývat otázkou a výkladem aplikovatelné právní úpravy, přičemž zároveň vypořádal s tím související námitky žalobce.
13. Podle § 56 odst. 4 zákona o podmínkách provozu před změnou skutečností uvedených v rozhodnutí o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly podle odstavce 1 je provozovatel stanice technické kontroly povinen podat krajskému úřadu žádost o vydání nového rozhodnutí. Krajský úřad takové žádosti vyhoví, pouze jsou-li splněny podmínky podle § 54.
14. Podle § 54 odst. 3 tohoto zákona může krajský úřad oprávnění udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly. Podle § 54 odst. 6 tohoto zákona pak platí, že druhy stanic technické kontroly, požadavky na přístroje a další technické zařízení a programové vybavení nezbytné k řádnému provádění technických prohlídek a souvisejících úkonů, požadavky na stavební uspořádání potřebné pro výkon činnosti stanice technické kontroly, způsob metrologického zajištění přístrojů a způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly stanoví prováděcí právní předpis. S ohledem na přechodné ustanovení zákona č. 63/2017 Sb., kterým se mění zákon o podmínkách provozu, dle části první čl. II bodu 1. se správní řízení zahájené na základě žádosti žalobce dokončilo podle zákona o podmínkách provozu ve znění účinném do 31. 5. 2017.
15. Prováděcím právním předpisem podle § 54 odst. 6 zákona o podmínkách provozu byla vyhláška č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, a to ve svém znění účinném do 30. 7. 2017 (dále jen „vyhláška v účinném znění“). Nedůvodnou tak je námitka žalobce spočívající v nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že při výpočtu bylo vycházeno z neaktuálních údajů. Namítané znění přílohy č. 19 vyhlášky, která určovala, že podklady pro výpočet se stanoví z centrálního registru vozidel a informačního systému stanic technické kontroly vždy k 1. 1. a 1. 7. každého roku z dat za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předchozí kalendářní rok, totiž v tomto znění platilo až od 31. 7. 2017, tedy po vydání obou rozhodnutí správních orgánů v této věci. Vyhláška v účinném znění podklady pro výpočet takto zcela konkrétně neupravovala, když stanovila pouze, že *ke stanovení kapacitní potřeby správního obvodu (z hlediska zajištění potřebného počtu technických prohlídek) se vychází z počtu vozidel evidovaných v tomto správním obvodu*. Vycházely-li proto správní orgány z posledních dostupných statistický údajů z centrálního registru vozidel k 1. 1. 2016, jak uvedl správní orgán I. stupně v odůvodnění, neshledal soud v tomto směru pochybení. Soud však dodává, že podklady z centrálního registru vozidel by měly být součástí správního spisu předkládaného soudu. V daném případě tomu tak nebylo, s ohledem na dále uvedený závěr o nepřezkoumatelnosti vydaných správních rozhodnutí to proto soud směrem k žalovanému pouze podotýká, a to zejména s ohledem na případné další soudní řízení.

16. Pro tuto věc nebyla relevantní ani námitka, podle které byl § 16a vyhlášky po vydání napadeného rozhodnutí zrušen a hranice uvedená v § 16a odst. 1 vyhlášky již není dána. Soud konstatuje, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z platného a účinného znění vyhlášky. Skutečnost, že vyhlášku č. 228/2017 Sb., kterou se měnila vyhláška, vydal žalovaný, je pro řešení této věci rovněž nepodstatná, neboť předpis jí novelizovaný se v novelizovaném znění na věc nevztahoval.
17. Po dle § 16a odst. 1 vyhlášky v účinném znění platilo, že *způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly se určí na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Výsledkem posouzení nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, o více než 20 %*. Podle odst. 2 pak platilo, že *způsob výpočtu kapacitní potřeby správního obvodu a teoretické, provozní a skutečně využitě kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly je uveden v příloze č. 19. Rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly je překročen,*
 - a) *je-li součet teoretických, provozních nebo skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší o více než 20 % kapacitních potřeb okresu; nebo*
 - b) *tvoří-li rozdíl mezi kapacitní potřebou technických prohlídek příslušného druhu vozidel v okresu a součtem teoretických nebo provozních kapacit všech stanic technické kontroly v okresu méně než 60 % teoretické kapacity nově uvažované kontrolní linky stanice technické kontroly určené podle § 16 odst. 3; nebo*
 - c) *je-li součet provozních kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší než 20 % součtu skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly v okresu.*
18. Základní kritéria pro posouzení přípustnosti udělení oprávnění pro provozování stanice technické kontroly z hlediska souladu záměru se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly tedy byla na základě zmocnění obsažena v § 16a odst. 2 vyhlášky v účinném znění, která sice upravovala negativní podmínky přípustnosti udělení oprávnění, nicméně těm *a contrario* odpovídaly pozitivní podmínky přípustnosti. Naplnění byť jediné z nich vedlo k závěru o překročení rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly, a tudíž k neudělení oprávnění.
19. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zjistil, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, podle kterého nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o rozšíření

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kapacity stávající stanice technické kontroly, neboť výsledkem jím provedeného poměření kapacitních ročních potřeb technických prohlídek na území okresu Ústí nad Labem a skutečně **využitelných** kapacit stanic technické kontroly pro tento okres, ke kterým byla připočítána minimální kapacita zamýšlené stanice technické kontroly, byl závěr o procentuálním překročení kapacitní potřeby o 59,6 % v případě osobních automobilů a o 84 % v případě nákladních automobilů.

20. Nedostatek rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyvolávající jeho nepřezkoumatelnost spatřuje soud v tom, že z něj není zřejmé, podle které právní normy správní orgán I. stupně záměr žalobce posoudil. Zásadní vadou rozhodnutí bylo činění závěrů postavených na operacích se „skutečně využitelnou kapacitou“ stanic technické kontroly. Vyhláška v účinném znění přitom takovýto termín neznala a pro zjišťování způsobu a rozsahu pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly počítala s jinými kritérii (viz § 16a odst. 2 vyhlášky). Žalovaný na výzvu soudu sdělil, že tento termín je třeba chápat jako „skutečnou kapacitu“ dle bodu 5 přílohy č. 19 vyhlášky.
21. K tomu soud konstatuje, že pojem „skutečně využitelná kapacita“ stanic technické kontroly správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak nedefinoval. Zároveň v něm opakovaně použil i pojem „skutečná kapacita“, a to často i *promiscue* s termínem „skutečně využitelná kapacita“ (např. na str. 3 činil výpočet „Skutečné kapacity technických prohlídek kontrolních linek STK v okrese Ústí n. L.“ a výsledek v následující tabulce zřejmě použil jako údaj k „Skutečně využitelné kapacitě všech STK (KL_{OA}) v okrese UL“). Jak již bylo konstatováno výše, vyhláška v účinném znění se v § 16a odst. 2 při určování toho, zda byl překročen rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly, opírala o jiná kritéria stanovovaná dle přílohy č. 19, konkrétně o teoretické, provozní nebo skutečně **využité** kapacity stanic technické kontroly. Soud pro úplnost dodává, že žalobcem použité kritérium „skutečně využitelné kapacity“ neodpovídá „skutečně využitě kapacitě“ podle § 16a odst. 2 písm. a) a bodů 5.1 či 5. 2 přílohy č. 19 vyhlášky v účinném znění.
22. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, kterou podmínku podle § 16a odst. 2 vyhlášky v účinném znění žalobcův záměr nesplnil, tj. na základě jakého posouzení správní orgán dospěl k závěru o překročení rozsahu pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly, který znamenal, že předložený záměr nebyl v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanice technické kontroly podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu. Jinými slovy nebyl zřejmý zákonný podklad pro zahrnutí obsahově nejasného kritéria „skutečně **využitelné** kapacity“ stanic technické kontroly do úvah, podle kterých správní orgán posoudil záměr žalobce tak, že mu pro nesplnění zákonných podmínek nelze vyhovět.
23. Uvedené pochybení nijak nenapravit žalovaný, který se s provedeným výpočtem ztotožnil a nadto v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybně konstatoval, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí počítal s provozními kapacitami stanic technické kontroly.
24. Pro úplnost soud dodává, že vyjádření žalovaného není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí totiž nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, publ. pod č. 3077/2008 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Je tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění, a nikoliv přes vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti.

25. Soud si je vědom toho, že na udělení požadovaného oprávnění neexistuje právní nárok. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 10 As 314/2016 - 71, uvedl, že z neexistence právního nároku na požadované oprávnění neplyne ničím neohrazená míra správního uvážení. V tomto směru odkázal na usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, ve kterém rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil: „*Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.*“ Dodal, že závisí-li vydání rozhodnutí pouze na uvážení správního orgánu, je správní orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně, tj. principem rovnosti, nediskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria správní orgán v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Při přezkumu správního uvážení soud zkoumá nejen to, zda je správní orgán nezneužil, ale i to, zda jeho meze nepřekročil. Správní soud nepřezkoumává pouze zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., ale také to, zda řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, neboť i tam, kde meritum věci je svěřeno volnému správnímu uvážení, je třeba chránit procesní práva účastníků. Tento soud proto v obecné rovině konstatuje, že věcný přezkum rozhodnutí není možný, není-li rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněno.
26. Soud pro úplnost vypořádává i další námitky žalobce. Jde-li o formulaci výroku správního orgánu I. stupně a tvrzený rozpor mezi ním a odůvodněním rozhodnutí, soud uvádí, že zákon stanovil povinnost správních orgánů posuzovat soulad se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu, přičemž podrobnosti ke způsobu a rozsahu pokrytí stanovila prováděcí vyhláška. Ta konkretizovala, že pokrytí správního obvodu (v tomto případě Ústeckého kraje) se stanoví na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly, přičemž jeho výsledkem nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu (v tomto případě okresu Ústí nad Labem), který je součástí správního obvodu příslušného (Ústeckého) kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, o více než 20 %. Z obou odstavců § 16a vyhlášky tak vyplývá, že rozhodnými jsou údaje vztahující se k danému okresu, přičemž je-li naplněna některá z podmínek dle § 16a odst. 2 vyhlášky, které vycházejí ze vstupních dat týkajících se okresu, je zároveň překročen rozsah pokrytí správního obvodu, kterým je kraj.
27. Odrhne-li pozornost od projednávané věci, kdy jsou správní rozhodnutí soudem z jiných důvodů rušena, obecně platí, že s ohledem na uvedené je v souladu s § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu možné formulovat výrok tak, jak učinil správní orgán I. stupně, tj. záměr posoudit tak, že není v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu kraje. V souladu s uvedenými předpisy je rovněž to, že správní orgány přitom vychází z údajů týkajících se okresu a činí z těchto údajů závěry ve vztahu ke kapacitní potřebě správního obvodu kraje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Skutečnost, že odvolací řízení trvalo téměř jeden rok, je v rozporu s § 70 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který správním orgánům stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí. Nejde však o pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žalobce měl možnost se proti tomuto pochybení bránit prostředky ochrany proti nečinnosti dle správního řádu a po jejich bezvýsledném vyčerpání u správního soudu prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti.
29. Skutečnost, že správní orgány v rámci svého rozhodování striktně dodržují pořadí podaných žádostí, je zcela v souladu se zákonem.
30. Tvrzenou vadou napadeného rozhodnutí namítanou žalobcem při ústním jednání soudu, podle které napadené rozhodnutí neobsahovalo datum vyhotovení, se soud z důvodu jejího uplatnění po uplynutí lhůty k podání žaloby zabývat nemohl. Žalobní body musí být podle § 71 odst. 2 s. ř. s. vymezeny ve lhůtě pro podání žaloby. Soud proto nepřihlédne k žalobním bodům uplatněným opožděně, ledaže by se námitky týkaly skutečností, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, publ. pod č. 335/2004 Sb. NSS).
31. Soud uzavírá, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze seznat potřebnou úvahu správních orgánů ve vztahu k výroku rozhodnutí. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky v podobě nedostatečného odůvodnění bylo stíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také toto rozhodnutí. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
32. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a dále částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrad.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. září 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.